

Dette kan ske f. eks. ved regulering af arbejdstiden, ved modarbejdelse af arbejdsløshed, ved fastsættelse af minimumslønninger, ved arbejderbeskyttelse på fabrikkerne og på skibene, ved indførelse af lige løn for lige arbejde.“

Først i 1950 blev spørgsmålet om lige løn for lige arbejde for mænd og kvinder taget op til behandling på den internationale arbejdskonference i Genève. Forhandlingerne herom afsluttedes i 1951 med vedtagelse af konvention nr. 100 og med vedtagelse af en henstilling nr. 90.

Ved den endelige afstemning vedtoges konventionen tillige med henstillingen med 109 stemmer for, 38 imod, medens 35 afholdt sig fra at stemme.

Kvinderne i vort land har i mange år fremsat ønske og krav om fuld ligestilling og om lige løn for lige arbejde. I statens og det offentliges tjeneste har kvinderne for længst fået ligelønkravet imødekommet i almindelighed.

I det private erhvervsliv er ligelønkravet dog langt fra imødekommet, endskønt det fremsættes med stigende styrke fra kvindelige arbejdere og funktionærer gennem de faglige organisationer ved hver eneste overenskomstforhandling.

Forslagsstillerne er af den opfattelse, at det vil være en hjælp for kvinderne i deres retfærdige krav om lige løn for arbejde af samme værdi, om denne betydningsfulde konvention blev ratificeret.“

Konventionen var aftrykt som bilag til forslaget.

Ved fremsættelsen anbefalede *Ragnhild Andersen* (DK) som ordfører for forslagsstillerne forslaget til velvillig behandling.

Arbejdsministeren var velvilligt indstillet over for spørgsmålet om konventionens ratifikation, men fandt endnu ikke tiden inde dertil. Han udtalte ved 1. behandling bl. a.:

„Jeg finder kravet om lige løn til mænd og kvinder for arbejde af samme værdi berettiget, og jeg så gerne, at der var mulighed for at ratificere ligelønskonventionen. Som jeg har fremhævet, skulle lønfastsættelsen for de offentligt ansatte funktionærer og tjenestemænd ikke frembyde nogen vanskelighed i så henseende, men vanskelighederne melder sig, når man betragter forholdene på det private arbejdsmarked. Det ville være i overensstemmelse med den ordening, der gælder for lønfastsættelse her i landet, at arbejdsmarkedets parter selv forhandlede sig til rette om ligelønsprincipets gennemførelse, og der kan da også konstateres en udvikling i den retning. Dette udelukker naturligvis ikke, at der gøres en indsats fra regeringens side på linje med principperne i konventionen.

På foranledning af De samvirkende Fagforbund har det tidligere i det under socialministeriet og arbejdsministeriet nedsatte faste udvalg vedrørende Den internationale Arbejdsorganisation været overvejet, hvorvidt konventionen kunne ratificeres. Udvalget, som i første række består af repræsentanter for arbejdsmarkedets hoved-